

ΤΡΙΑ ΑΓΚΑΘΙΑ
ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΖΗΤΟΝΤΑΣ
ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Η πρώτη ερωτική επαφή που είχε ο Αλέξανδρος στη ζωή του ήταν μόλις στα τέσσερά του χρόνια. Ενα μεσημέρι η μητέρα του τον άφησε στο σπίτι μιας φίλης της για να πάει σε μια δουλειά. Ο Αλέξανδρος έπαιζε παρέα με την κόρη της, ενώ η Κυρία Μαίρη μαγειρεύει και πρόσεχε τα παιδιά. Καθώς της έλειπε κάτι στο φαγητό, χρειάστηκε να κατέβει για πέντε λεπτά να το πάρει. Οσο έλειπε, η Ανθή είπε στον Αλέξανδρο να κάνουν τον άντρα και τη γυναίκα. Και το 'παιξαν κι αυτό το παιχνίδι, αλλά για κακή τους τύχη, γύρισε η μητέρα της και τα έπιασε σχεδόν στα πράσα και τα μάλωσε, κι όταν γύρισε η μητέρα του της τα είπε όλα. Ο Αλέξανδρος τότε κατάλαβε πως έκανε κάτι που 'δεν έπρεπε', κι ένιωσε ένοχος. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε έτσι. Η μητέρα του δεν του είπε τίποτα γι' αυτό, όμως μετά από λίγο τον πήρε και γύρισαν στο σπίτι. Όταν επέστρεψε ο πατέρας από τη δουλειά του το είπε. Εκείνος τον πήρε και πήγαν μια βόλτα οι δυο τους. «Δεν ήταν σωστό αυτό που έκανες Αλέξανδρε.» του είπε ο μπαμπάς του καθώς περπατούσαν. «Δεν το κάνουμε αυτό, δεν πρέπει να πειράζουμε τα κοριτσάκια. Δεν κάνει, μη το ξανακάνεις αυτό. Εν' τάξει;» «Εν' τάξει μπαμπά, δε θα το ξανακάνω.» του είπε τότε ο Αλέ-

ξανδρος. Μετά από λίγο έφτασαν στο σπίτι, και καθώς περνούσαν οι μέρες του έφυγε λίγο λίγο η ντροπή, αλλά ποτέ δεν ξέχασε πως είχε νιώσει.

Άλλη μία ισχυρή μνήμη που είχε ο Αλέξανδρος από 'κείνη την περίοδο, ήταν όταν τον έπλενε μια φορά η γιαγιά του στη μπανιέρα, και τον πείραξε για το πουλάκι του μιας και ήταν μικρούλης· τότε ένωσε για πρώτη φορά γυμνός, και τόσο εκτεθειμένος, που από 'κει κι έπειτα δεν ξανάφησε κανένα να τον δει γυμνό.

Φτάνοντας στα έξι του, κάπου στα μισά της πρώτης δημοτικού, μια Κυριακή μεσημέρι είχαν πάει στο σπίτι του η θεία του η Ντίνα με το θείο του το Βασίλη και τις κόρες τους, που αγαπιόντουσαν και τους άρесе να κάνουν παρέα. Ο Αλέξανδρος έπαιξε καμιά ώρα με την αδερφή του και τις ξαδέρφες του, και λίγο αργότερα βγήκε στο πίσω μπαλκόνι του σπιτιού κι έπλαθε μια πλαστελίνη που 'χε ζεστάνει στον ήλιο. Αφού έπαιξε και βαρέθηκε, την άφησε στην άκρη και μήκρε πάλι μέσα στο σπίτι από την κουζίνα. Εκεί, καθόνταν ο πατέρας του με το θείο του κι έπιναν καφέ. Περνώντας από δίπλα τους, άκουσε στη συζήτησή τους να λένε κάτι για τους 'πούστηδες'. Ο Πατέρας του Αλέξανδρου, ήταν απ' αυτούς τους ανθρώπους που, έλεγαν τα πράγματα με τ' όνομά τους. «Αλέξανδρε ξέρεις τι είναι ο πούστης;» «Ναι μπαμπά ξέρω.» απάντησε στον πατέρα του, θέλοντας να του δείξει ότι ήξερε· είχε ακούσει τους μεγάλους να το λένε όταν θύμωναν κι έβριζαν κάποιον, και χωρίς να ήξερε ακριβώς τι σήμαινε, καταλάβαινε ότι ήταν κάτι κακό. «Δε ξέρεις τι είναι.» του είπε ο πατέρας του. «Θα σου πω εγώ.» «Εν' τάξει μπαμπά.» είπε ο Αλέξανδρος. «Πούστης είναι αυτός ο άντρας.» του είπε ο πατέρας του σοβαρά, «που αφήνει έναν άλλο άντρα να του βάλει την πούτσα του μέσα στον κώλο του. Αυτός ο άντρας καί ο άλλος, είναι πούστηδες. Αλλά εσύ δε θα το κάνεις αυτό, γιατί δεν είσαι πούστης, είσαι άντρας.» «Όχι μπαμπά, γιατί να το κάνω αυτό; Αφού είμαι άντρας!» είπε τότε ο μικρός υψώνοντας το ανάστημά του, κι ο πατέρας του χάρηκε και τον καμάρωνε μπροστά στο θείο του. «Μπράβο αγόρι μου! Άντε, πήγαινε τώρα μέσα να παίξεις με τις ξαδέρφες σου.» «Εν' τάξει μπαμπά. Πάω.» του είπε ο Αλέξανδρος, κι έφυγε απορημένος γι' αυτό το παράξενο πράγμα που είχε ακούσει. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς ήταν αυτό, δεν είχε φυσικά ποτέ αναρωτηθεί για κάτι τέτοιο. Ούτε και γιατί του το είπε ο πατέρας του μπορούσε να καταλάβει, μόνο απορούσε και λυπόταν, γιατί αυτό που έμαθε και είδε σαν εικόνα μέσα στο μυαλό του του φάνηκε άσχημο και τρώμαξε.

Ο πατέρας του και οι ίδιοι του οι συγγενείς, είχαν φροντίσει να του μάθουν πρώτα πρώτα τα 'στραβά' και τα 'κακά' για να ξέρει, έτσι ώστε όταν μεγαλώσει να γίνει κι αυτός 'σωστός' και άντρας όπως εκείνοι. Αυτοί όμως είχαν ένα σωρό στραβά κι ανάποδα, μόνο ο Θεός ήξερε πόσα, αλλά όπως έλεγε και η μητέρα του, «ο καμπούρης την καμπούρα των άλλων βλέπει κι όχι τη δικιά του.». Αυτό του 'λεγε από πολύ μικρός που ήταν, και το καταλάβαινε. Κατά τ' άλλα, σαν παιδί που ήταν αυτός και η αδερφή του, τους τις έριχνε, και πολλές φορές, ανά-

λογα με την ψυχολογία ή τα νεύρα της τα έδερνε και τη φοβόντουσαν. Τα αγαπούσε όμως τα παιδιά της και ήταν ηθικός άνθρωπος με αξίες, και παρ' όλα τα ελαττώματά της έκανε ό,τι μπορούσε για να τα μεγαλώσει.

Από 'κει και πέρα, όσον αφορά τον Αλέξανδρο, ή ακόμα και την αδερφή του, δεν υπάρχει κάποιο άλλο έντονο ή τόσο ιδιαίτερο περιστατικό που να χρειάζεται να αναφερθεί, παρά ότι σαν παιδιά που ήταν, εκτός από τους γονείς τους, καμιά φορά τα μάλωναν και τα φώναζαν και οι συγγενείς, θείοι και θείες, που επίσης ήξεραν ποιο ήταν το 'σωστό'· και ότι τα επόμενα χρόνια, οι γονείς του έκαναν και άλλα τρία παιδιά. Έτσι, ο Αλέξανδρος συνέχιζε να μεγαλώνει, να πηγαίνει στο σχολείο, και να κάνει ό,τι κάνουν όλα τα παιδιά.

Στα εννιά του πλέον, που πήγαινε στην Τετάρτη δημοτικού, είχε φτάσει η ώρα να συναντήσει κάτι ακόμα, το οποίο δεν έμαθε μέσα στο σπίτι του, και το οποίο θα καθόριζε τελικά, κι αυτό με τη σειρά του τη ζωή του, με τον πιο δραματικό τρόπο απ' όλους. Ένα απόγευμα έπαιζαν με τους φίλους του κάτω απ' το σπίτι του στη Νέα Σμύρνη, και οι γείτονες τους γκρίνιαζαν γιατί φώναζαν και γελούσαν, και δεν τους άφηναν να ησυχάσουν. Τότε πήγε εκεί κι ο φίλος του ο Στράτος χαμογελαστός. «Γεια σας ρε, τι γίνεται;» είπε στα παιδιά. «Μια χαρά ρε, εδώ.» του απάντησαν αυτά, και τότε γύρισε προς τον Αλέξανδρο. «Να σου πω ρε, πάω στην Αγία Παρασκευή τα απογεύματα και ντύνομαι παπαδάκι στον εσπερινό. Θεσ να 'ρθεις κι εσύ;» «Και να πάμε στην εκκλησία;» τον ρώτησε τότε ο Αλέξανδρος απορημένος. «Ναι, ντυνόμαστε με στολές στη λειτουργία, κρατάμε εξαπτέρυγα και λαμπάδες... και τρώμε και πρόσφορα και αρτοκλασίες που 'ναι σαν τσουρέκι!» «Καλά να πάμε, αλλά θα 'ναι ωραία;» τον ξαναρώτησε. «Ναι ρε σου λέω, έλα!» επέμενε ο Στράτος, κι έτσι ξεκίνησαν για την εκκλησία. Ήταν μέρες του Πάσχα, μεγάλη εβδομάδα, και καθώς έφτασαν τα παιδιά στην εκκλησία και μπήκαν μέσα, ο Αλέξανδρος αντίκρισε το μεγαλείο του ναού, και τη γεμάτη μωβ πένθιμα στολίδια εκκλησία, λόγω των ημερών των παθών, και συγκινηθήκε. Ο χώρος μύριζε απ' τα ροδόνερα που καθάριζαν τις εικόνες κι απ' το θυμίαμα, και χάρηκε απ' αυτό που αντίκρισε κι ένωσε μέσα του ζεστασιά.

Μπήκαν τότε στο ιερό για να καθίσουν, και να χαιρετήσουν τον πάτερ Σπυρίδωνα που εκτελούσε την ακολουθία του εσπερινού. Ο πάτερ Σπυρίδων ήταν ένας καλός και ηλικιωμένος ιερέας. Τους έκανε και κατηχητικό στο σχολείο τα Σάββατα. «Την ευχή σας πάτερ.» είπε ο Στράτος κι έσκυψε και του φίλησε το χέρι. «Την ευχή σας πάτερ.» είπε κι ο Αλέξανδρος συνεσταλμένος, κι έσκυψε και έκανε και αυτός το ίδιο. «Μπράβο Στράτο.» είπε τότε ο πάτερ Σπυρίδων. «Έφερεις και το φίλο σου βλέπω.» «Ε, ναι ήθελε να 'ρθει.» του απάντησε ο Στράτος χαμογελώντας. «Αγαπάς το Χριστούλη και την Παναγίτσα παιδί μου;» ρώτησε ο ιερέας τον Αλέξανδρο. «Ναι πάτερ, τους αγαπώ.» «Μπράβο αγόρι μου. Κι έτσι να τους αγαπάς πάντα, γιατί φυλάνε και προσέχουν όσους τους αγαπάνε, και πάντα τους φροντίζουν.» είπε ο ιερέας, και πήγε στην Αγία τράπεζα για να συνεχίσει την ακολουθία. Τα παιδιά κάθισαν κι άκουγαν, ενώ μόλις τελείωσε ο

εσπερινός έφυγαν και γύρισαν στους φίλους τους και στο παιχνίδι. Ο Αλέξανδρος ήταν πολύ χαρούμενος και συγκινημένος. Ακολούθησαν κι άλλα απογεύματα. Τη μεγάλη Παρασκευή μάλιστα, ανέβηκαν και μ' άλλα παιδιά στο καμπαναριό και χτυπούσαν τις καμπάνες. Και το μεγάλο Σάββατο ξαναπήγε. Στους γονείς του βέβαια δεν είπε τίποτα, γιατί ο πατέρας του δε συμπαθούσε τους παπάδες, ούτε και την εκκλησία, ήξερε ότι θα τον μαλώσει.

Με τον καιρό πήγαινε στην εκκλησία περισσότερο, και γνώρισε και τους ιερείς της, και βέβαια κάποια στιγμή που ο πατέρας του το κατάλαβε τον μάλωσε και του είπε, «να μείνεις μακριά απ' την εκκλησία, γιατί οι παπάδες θα σου πάρουν το μυαλό.» αλλά ο Αλέξανδρος δεν τον άκουσε. Ο πατέρας του, δεν ήταν απ' αυτούς τους πατεράδες που περνάνε πολύ χρόνο με τα παιδιά τους, ούτε κι απ' τους πιο ήρεμους και συνειδητούς ανθρώπους. Η ζωή στο σπίτι τους ήταν συχνά μια ζωή με εντάσεις και άλλες άσχημες καταστάσεις. Γιατί, θες ο πατέρας του έπινε λίγο παραπάνω και τότε τσακωνόντουσαν με τη μητέρα του, θες μερικές φορές τη χτυπούσε, θες πάλι ο πατέρας του, σε κάτι γιορτές που έρχονταν άνθρωποι στο σπίτι ή όταν πήγαιναν οικογενειακά κάπου οι ίδιοι, κοίταζε τις άλλες γυναίκες και τους μιλούσε μ' έναν τρόπο που ο Αλέξανδρος καταλάβαινε πως, δεν ήταν σωστός. Γιατί τότε, έβλεπε πάντα πως η μητέρα του μελαγχολούσε. Και δεν ήξερε ακόμα πώς να το χαρακτηρίσει αυτό, μα ήξερε καλά πως ήταν άσχημο και θύμωνε.

Σαν παιδί ωστόσο ο Αλέξανδρος ήταν πολύ ζωηρός και πειραχτήρι. Με την πρώτη ευκαιρία έπαιζε ξύλο με τα άλλα παιδιά, συνήθως μετά από λίγο τα ξανάβρισκαν γιατί ήταν φίλοι. Έτσι, συνέχιζε να πηγαίνει κλεφτά απ' τους γονείς του στην εκκλησία, γιατί τον μάλωναν, και να μεγαλώνει παρέα με τους φίλους του. Φτάνοντας όμως στα δώδεκα, δεκατρία, και ξεκινώντας το γυμνάσιο, άρχισε να ασχολείται και μ' άλλα πράγματα, με τη ρόκ, και τις ορμές της εφηβείας του. Καινούργια ενδιαφέροντα άρχισαν να τον συγκινούν και η ενασχόληση του με την εκκλησία, του φάνταζε σαν κάτι ξεπερασμένο και λίγο λίγο άρχισε να το ξεχνά. Ήταν επίσης αρκετά ενεργητικός και δραστήριος, κι όταν τον Ιούνιο τέλειωσε την πρώτη τάξη του γυμνασίου μην μπορώντας να κάθεται, έπιασε δουλειά σ' ένα βενζινάδικο κοντά στο σπίτι του. Σ' αυτό το βενζινάδικο δούλευε για περισσότερο από δύο χρόνια. Πήγαινε μετά το σχολείο συνήθως και τα σαββατοκύριακα, μέχρι που ο πατέρας του άνοιξε δικό του εργαστήριο επίπλων και δούλευε μαζί του για να τον βοηθάει, αλλά κι επειδή του άρεσε η τέχνη του. Το αφεντικό του στο βενζινάδικο και ο γιός του ήταν καλοί άνθρωποι και τον πρόσεχαν, τον εμπιστευόντουσαν τόσο πολύ, που τον αφήναν να προσέχει αυτός το ταμείο του μαγαζιού όταν έλειπαν. Με τους υπαλλήλους που δούλευαν εκεί ο Αλέξανδρος είχε συνήθως καλές σχέσεις. Κάνοντας δυο του κόλλησαν μόνο κάτι φορές και τον ένα τον έδειρε γιατί τον απείλησε για κάτι. Το μόνο που τον φόβισε, ήταν που δύο απ' τους υπαλλήλους του την έπεσαν δυο, τρία μεσημέρια, και του 'λεγαν να του δώσουν κάνα πεντοχίλιαρο για να του 'τον ακουμπήσουν',

ή να 'του τον βάλουν λίγο' κι' άλλα τέτοια. Τελικά το είπε στο αφεντικό του και τους κυνήγησε. Αυτοί προσπαθούσαν να δικαιολογηθούν κι έλεγαν ότι του έκαναν πλάκα, μα δεν ήταν έτσι. Από τότε δεν τον ξαναενόχλησαν ποτέ.

Στον ελεύθερο του χρόνο έβγαινε έξω με τους φίλους του κι έκανε παρέα με διάφορα παιδιά. Καμιά φορά πήγαιναν στην πλατεία Βικτορίας που ήταν οι 'γυναίκες'. Είχε κάποιους φίλους που έπαιρναν ναρκωτικά, ή που έκοβαν τις φλέβες τους για επίδειξη, φίλους που γνώριζε τριγυρνώντας, οι οποίοι τον γοήτευαν με την έντονη ζωή τους, αλλά τον τρώμαζαν κιόλας με την κατάντια τους.

Όλα αυτά βέβαια οι γονείς του τα 'ξεραν και δεν τα 'ξεραν, όπως συμβαίνει συνήθως με τους γονείς και τα παιδιά τους. Ωστόσο ήταν σίγουροι ότι πρόσεχε τον εαυτό του, μα παρ' όλα αυτά και κυρίως λόγω έλλειψης τρόπου και κατανόησης, ήταν επιθετικοί. Τον προσέβαλαν, τον αποδοκίμαζαν για τις αντιλήψεις του, ή ακόμα και για τη μουσική που άκουγε, χαρακτηρίζοντας τους αγαπημένους του τραγουδιστές «αγριαδερφές», επειδή συνήθως είχαν μακριά μαλλιά και τραγουδούσαν rock και heavy metal. Καμιά φορά πάλι τον απόπαιρναν, ή άλλες, τον πείραζαν και τον κοροΐδευαν αδιάκριτα ακόμα και μπροστά σε άλλους, ή και μαζί με άλλους, έσπαγαν πλάκα μαζί του. «Πάτε και κάνετε αλαξοκωλιές με το Στέλιο ρε;» του 'πε κάνα δυο φορές αστειευόμενος ο πατέρας του μπροστά στο θείο και τη θεία του, επειδή πήγαινε και καθόταν στο σπίτι του φίλου του. Και τον πλήγωναν έτσι που φερόντουσαν, γιατί αυτός ήθελε οι γονείς του να τον σέβονται και να τον παίρνουν στα σοβαρά, μα εκείνοι δεν πρόσεχαν. Θα μπορούσε να πει κανείς πολύ απλά, πως παρ' όλο που είχαν πέντε παιδιά και ήξεραν πώς να τα κάνουν και πώς να τα μεγαλώσουν, ωστόσο, ήταν συναισθηματικά ανώριμοι, και δεν ήξεραν πώς να είναι γονείς. Και όσο κι αν προσπαθούσαν να πείσουν είτε τον Αλέξανδρο, είτε τα υπόλοιπα αδέρφια του ότι τα καταλάβαιναν, ή ότι προσπαθούσαν γι' αυτό, εκείνο που κυρίως έκαναν ήταν να τους επιβάλλονται είτε δια της πειθούς, είτε, αν ήταν ανάγκη, δια της βίας. Ο Αλέξανδρος λοιπόν όσο περισσότερο μεγάλωνε και καταλάβαινε, τόσο περισσότερο απογοητευόταν. Έτσι με τον καιρό κατέληξε να είναι νευρικός και αντιδραστικός. Στη Δευτέρα γυμνασίου μάλιστα τον έδιωξαν απ' το σχολείο, γιατί πέταξε ένα θρανίο σε μια καθηγήτριά του, επειδή του μίλησε άσχημα για τη μητέρα του. Στο άλλο σχολείο που τον έστειλαν την επόμενη χρονιά, έκαναν κατάληψη και ήταν ο αρχηγός. Όχι μόνο αυτό, μα κάνα δυο φορές κόντεψε να έρθει και στα χέρια με κάποιους γονείς παιδιών, που δεν ήθελαν την κατάληψη. Τον συνέλαβαν τα Μ.Α.Τ. στην Ομόνοια σε μια από τις πορείες που είχε πάει και τον έδειραν πολύ άσχημα. Από 'κει τον πήραν στη Γενική Ασφάλεια Αθηνών, τον ανέκριναν και του πήραν αποτυπώματα. Πήγε και τον είδε κι ο πατέρας του λίγο, και μετά τον άφησαν κι έφυγε. Λίγες ημέρες μετά η κατάληψη τελείωσε και συνέχισε τη σχολική του χρονιά, και καθώς περνούσε ο καιρός άρχισε να ηρεμεί και να σκέφτεται. Άρχισε πάλι τότε να θυμάται το Θεό, κι αποζητούσε την επαφή μαζί του γιατί είχε κουραστεί από τις εντάσεις, κι έψαχνε να βρει κάτι πιο βαθύ και αλη-

θινό. Ήταν επίσης πολύ θυμωμένος με τους γονείς του, και με όσα είχε αρχίσει να καταλαβαίνει για την πραγματικότητα και την κοινωνία γύρω του, μα ακόμα δεν μπορούσε να το συνειδητοποιήσει.

Έτσι, η διέξοδος του σ' αυτό το πρόβλημα ήταν ο Θεός. Τότε είχαν πρόσφατα μετακομίσει με την οικογένειά του στην Καλλιθέα, και κοντά τους ήταν η εκκλησία του Αι Γιώργη, εκεί πήγαινε για να εκκλησιάζεται. Λίγο λίγο γνώρισε και τον εφημέριο της εκκλησίας, πάτερ Ευάγγελο, ο οποίος ήταν καλός άνθρωπος και τον συμπαθούσε. Παράλληλα ζούσε κανονικά όπως τα παιδιά της ηλικίας του. Με τον καιρό γαλήνευε, και σίγα σιγά πήγαινε πιο τακτικά στην εκκλησία, όπου σχεδόν δεν έχανε λειτουργία την Κυριακή και τους εσπερινούς τα Σάββατα. Αλλά και μέσα στη βδομάδα πήγαινε όσο μπορούσε πιο συχνά. Επίσης ζωγράφιζε και άκουγε πάντα μουσική. Ο πατέρας του όμως δεν συμφωνούσε καθόλου για την επαφή του με την εκκλησία, και την αγάπη του για το Θεό, με αυτό τον τρόπο, γι' αυτό πλέον τον κοντράριζε περισσότερο και τον προσέβαλε διαρκώς. Η μητέρα του από τη μεριά της, ήταν πιο ανεκτική σ' αυτή του τη στάση, όμως και αυτή δεν το δεχόταν. Όσον αφορά τη σχέση της με τον πατέρα του, ήταν συχνά απρόβλεπτη και ταραχώδης, όπως και με τα υπόλοιπα παιδιά τους.

Αυτός ο τρόπος που ζούσαν με την οικογένειά του, η καθημερινότητα, η κόντρα του και η αντίθεση του με τον πατέρα του, καθώς και η διαφοροποίηση του από αυτόν, ανάγκαζαν τον Αλέξανδρο να αποζητά περισσότερο την ηρεμία του Θεού. Γαλήνευε κοντά του και ησύχαζε η καρδιά του, και από τους γονείς του και από τον κόσμο, που έβλεπε γύρω του να ζει χωρίς αξίες, αποφάσισε λοιπόν ότι ήθελε να γίνει ιερέας. «Έτσι», σκέφτηκε, «θα μπορέσω να αφιερωθώ στο Θεό, που είναι το μόνο που αξίζει και που αγαπάω, και θα βοηθάω και τους ανθρώπους να τον βρίσκουν.»

Καμιά φορά πήγαινε στην Αγία Παρασκευή στη Νέα Σμύρνη, και μια φορά πήγαν με την ενορία στην Αγία Λαύρα και στο Μέγα σπήλαιο στην Πελοπόννησο. Μαγεύτηκε από τα μοναστήρια, κι εξομολογήθηκε για πρώτη φορά. Ο ηλικιωμένος και σεβάσμιος ιερέας που τον εξομολόγησε όμως, όταν άκουσε ότι ήθελε να γίνει κι εκείνος ιερέας, του είπε πως, «άμα θες να χειροτονηθείς πρέπει να είσαι παρθένος αγόρι μου, αλλά μιας και δεν το 'ξερες στο συγχωρώ, δεν πειράζει. Μην πας άλλη φορά με γυναίκα όμως, γιατί τότε δε θα μπορείς να χειροτονηθείς.» Έτσι, θέλοντας πλέον ο Αλέξανδρος να παραμένει αγνός, και όσο πιο μακριά γίνεται από τις αμαρτίες, άρχισε να μένει στο σπίτι και να περιορίζεται. Έπαψε να βλέπει τους φίλους του, πέρα από έναν ή δύο, σταμάτησε να φορά κολλητά και προκλητικά heavy metal ρούχα, να τσακώνεται, καθώς επίσης και να μιλά με κορίτσια. Προσευχόταν συχνά, διάβαζε θρησκευτικά και θεολογικά βιβλία, προσπαθούσε όσο μπορούσε να μην αυνανίζεται, γιατί και αυτό ήταν αμαρτία, όπως επίσης και το να κοιτάζει τις όμορφες γυναίκες. Φρόντιζε όταν περπατούσε να έχει το βλέμμα του χαμηλά, για να μην τις βλέπει κι ερεθίζεται. Αν καμιά φορά τις κοίταζε, ταραζόταν και τις ήθελε· τότε εξομολογούταν

γι' αυτό ή και αν είχε αυνανιστεί, για το οποίο ένωθε πολύ ένοχος. Έτσι, με τον καιρό όλο και περισσότερο αποτραβιόταν στο Θεό, και αποστράφηκε τόσο πολύ και σε τέτοιο βαθμό, ότι πρωτίτερα έκρινε ως φυσιολογικό. Τελικά αποστράφηκε και τη μουσική, γιατί πίστευε πως κι αυτή δεν προερχόταν από το Θεό, αλλά από το Σατανά και διεφθαρμένους άθεους ανθρώπους. Μια μέρα άνοιξε το παράθυρο του δωματίου του και είπε, «Θεέ μου μόνο εσένα θέλω κι αγαπάω, κι όλα τα' άλλα να πάνε στα κομμάτια!» και πέταξε απ' το παράθυρο του δωματίου του όλους τους δίσκους του και τις κασέτες, για να αποδευρευθεί.

Αφού τέλειωσε την Τρίτη γυμνασίου γράφτηκε στη Ριζάρειο εκκλησιαστική σχολή, ενώ το υπόλοιπο καλοκαίρι δούλευε στο επιπλάδιο του πατέρα του, ο οποίος τον έβριζε, γιατί τα βράδια προσευχόταν εώς αργά και καθυστερούσε το πρωί να πάει στη δουλειά. Επίσης ο πατέρας του βλαστημούσε τα Θεία, πράγμα το οποίο εξόργιζε τον Αλέξανδρο, γι' αυτό και τον παρακαλούσε να μην το κάνει, μα εκείνος από αντίδραση το έκανε περισσότερο. Υπήρξαν μάλιστα φορές, που τον βλαστήμησε και προσέβαλε ακόμα και μπροστά σε πελάτες.

Μια μέρα ο πατέρας του κάλεσε στο σπίτι το θείο Δημήτρη, ξάδερφο της μητέρας του Αλέξανδρου, ο οποίος ήταν ναυτικός και περπατημένος, και του είπε να βγάλει τον Αλέξανδρο έξω το βράδυ. Ο θείος του τον πήρε και πήγαν σ' ένα μπαρ στην Καλλιθέα. Εκεί, κάθισαν καμιά ώρα και ήπιαν ποτό παρέα μ' ένα φίλο του θείου του, κι έπειτα τον πήγαν βόλτα με το αυτοκίνητο στο κέντρο της Αθήνας, στην οδό Αθηνάς. Στο δρόμο τον πείραζαν, κι ο Αλέξανδρος είχε καταλάβει που πήγαιναν, και του άρεσε η ιδέα. Όταν έφτασαν κατέβηκε παρέα με το θείο του από το αυτοκίνητο, και στάθηκε μπροστά στην πόρτα και κοίταζε τις κοπέλες. Την ίδια ώρα όμως σκεφτόταν το Θεό και την ιεροσύνη. Μπροστά στη θέα τους λύγισε. Μπήκε στο ξενοδοχείο, ανέβηκε στο δωμάτιο κι όταν ήρθε και η κοπέλα, έκανε έρωτα μαζί της χωρίς καμία δυσκολία ή ένοχος σκέψεις. Όταν τέλειωσαν, τον γύρισαν στο σπίτι, και οι γονείς του τον ρώτησαν μόνο αν πέρασε ωραία με το θείο του και τίποτ' άλλο, γιατί υποτίθεται πως δεν ήξεραν που πήγε.

Δυστυχώς όμως, όσο κι αν ευχαριστήθηκε ο Αλέξανδρος αυτήν την έξοδο, μετά τον έπιασαν ενοχές και σκεφτόταν πως, «για ένα χρόνο είχα παραμείνει καθαρός, τώρα δεν έχω δικαιολογία απέναντι στο Θεό γιατί ήξερα τι έκανα.» Έτσι, όταν ξεκίνησε τη σχολική του χρονιά στη Ριζάρειο δεν το είπε σε κανένα συμμαθητή του αυτό, γιατί φοβόταν μήπως κάποιος μιλούσε στους καθηγητές ή τους ιερείς της σχολής. Παράλληλα όμως γνώριζε ότι ο Θεός το ήξερε, κι έτσι σκεφτόταν πως, «δεν είμαι άξιος να γίνω ιερέας, είτε το ξέρουν οι άνθρωποι είτε όχι.» Μην μπορώντας λοιπόν να βρει λύση σ' αυτό το αδιέξοδο, και ωστόσο νιώθοντας άσχημα, το παρέβλεπε, ελπίζοντας ότι θα μπορούσε να βρει έναν άλλο τρόπο να αφιερωθεί στο Θεό. Καθώς περνούσε ο καιρός, του ήρθε η ιδέα πως θα μπορούσε κάλλιστα να γίνει μοναχός, γιατί γι' αυτό δεν χρειαζόταν να είναι παρθένος. Η ίδια η Ριζάρειος επίσης έμοιαζε με μοναστήρι, και ο τρόπος που

ζούσαν εκεί εσώκλειστοι, ενίσχυε πολύ την έντονη φαντασία του. Το πήρε απόφαση, κι από 'κει και πέρα το 'βαλε στόχο, και ζητούσε κι απ' το Θεό να τον δυναμώσει, και ν' ανοίξει τον δρόμο που χρειαζόταν να διανύσει, μέχρι να φτάσει κοντά του.

Μέσα στη σχολή είχε κάνει κι ένα φίλο, το Χρήστο, με τον οποίο μοιραζόντουσαν τις σκέψεις και ελπίδες τους, καθώς κι εκείνος ήθελε να γίνει μοναχός. Ο Χρήστος αλληλογραφούσε μάλιστα και μ' έναν πολύ ηλικιωμένο αγιορείτη μοναχό, τον πάτερ Κάλλιστο από τη σκήτη της Αγίας Άννας. Του είχε πει ότι ήταν και διορατικός και πολύ ενάρετος, και πως, «θα 'ταν ωραία να πάμε σ' αυτόν και να μείνουμε στη σκήτη!» Έτσι, μια μέρα που είχαν πάει και καθόντουσαν μέσα στο εκκλησάκι της σχολής, και τα συζητούσαν, αποφάσισαν πως έπρεπε να φύγουν για το άγιο όρος, εκεί που ζουν οι Άγιοι. Κατενθουσιάστηκαν μ' αυτή την παράτολμη απόφαση. Φαντάστηκαν ότι ο Θεός θα τους βοηθούσε, και πως τίποτα δεν θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο τους. Τα κανόνισαν όλα λοιπόν, και την επομένη Παρασκευή είπαν ψέματα στους γονείς τους, ότι το Σαββατοκύριακο θα καθόντουσαν στη σχολή. Ψέμματα είπαν και στους καθηγητές, ότι θα πήγαιναν στα σπίτια τους. Κατά τις εφτά το απόγευμα έφυγαν απ' τη σχολή, και με τον ηλεκτρικό πήγαν στο Θησείο. Μοίρασαν τα ρούχα και τα πράγματά τους στους φτωχούς, και κράτησαν μόνο τα απαραίτητα. Πήραν το λεωφορείο για τη Λούτσα, και φτάνοντας εκεί ξεκίνησαν με τα πόδια για τη Ραφήνα, για να πάρουν το καράβι για τη Μυτιλήνη και την επέκεινα πορεία τους προς το όρος, μιας και ο Χρήστος είχε τάμα στον Άγιο Ραφαήλ.

Περπατούσαν μόνοι τους, Νοέμβρη μήνα και νύχτα, αλλά ο δρόμος ήταν πολύ μακρύς και φουσούσε. Ο Αλέξανδρος δε θυμόταν καλά πόσο μακριά ήταν η Ραφήνα. Ξαφνικά τότε, τους πλησίασε ένα τζιπ της αστυνομίας που περνούσε από 'κει, και χέστηκε πάνω τους, γιατί φοβήθηκαν ότι θα τους συλλάμβαναν αν καταλάβαιναν τι είχαν κάνει. «Τι κάνετε ρε παιδιά εδώ τέτοια ώρα;» τους ρώτησε τότε ο οδηγός αστυνομικός. «Είμαστε ιεροσπουδαστές από το εκκλησιαστικό Λύκειο της Τήνου, και πάμε στη Ραφήνα για να πάρουμε το καράβι το πρωί, για να πάμε εκεί.» είπε ο Χρήστος, ενώ ο Αλέξανδρος έτρεμε απ' το φόβο του. «Ελάτε να σας πάμε εμείς.» είπε τότε ο αστυνομικός, και τα παιδιά συμφώνησαν. Ανέβηκαν στο περιπολικό και τους πήγαν στη Ραφήνα, που απείχε δέκα χιλιόμετρα τελικά. Στο δρόμο οι αστυνομικοί κουβέντιαζαν και λίγο μαζί τους, κι όταν έφτασαν ο Αλέξανδρος τους έδωσε κι από 'να ξύλινο σταυρό να τους φυλά, και οι αστυνομικοί πήραν τους σταυρούς και τον ευχαρίστησαν.

Πλέον βρισκότουσαν στο λιμάνι της Ραφήνας, δεν υπήρχε ψυχή πουθενά, φουσούσε και τα κύματα λύσσαγαν στη Θάλασσα, και τα πλοία που ήταν δεμένα κουνιόντουσαν κι είχε πολύ κρύο και υγρασία. Δεν ήξεραν που να περάσουν τη νύχτα τους. Ψάχνοντας βρήκαν δύο τηλεφωνικούς θαλάμους του ΟΤΕ. Μπήκε στον έναν ο Αλέξανδρος και στον άλλον ο Χρήστος. Εστεκαν όρθιοι και κρύωναν και κοιτιόντουσαν, χωρίς να μπορούν ούτε να κοιμηθούν, ούτε ξύπνιο να μεί-

νουν. Τα δόντια τους χτυπούσαν απ' το κρύο και η νύχτα ήταν μακριά. Πέρασαν έτσι περισσότερες από έξι ώρες, ώσπου πλέον κόντευε να ξημερώσει, κι άρχισαν να πηγαίνουν στο λιμάνι άνθρωποι. Μόνο τότε βγήκαν απ' τους θαλάμους μην τυχόν και τους πάρουν χαμπάρι.

Η ώρα ήταν εφτά παρά είκοσι. Ρώτησαν από που θα πάρουν καράβι για τη Μυτιλήνη, μα προς απογοήτευσή τους πληροφορήθηκαν ότι δεν φεύγει καράβι, λόγω της θαλασσοταραχής. Ο Αλέξανδρος σκέφτηκε πως θα ήταν προτιμότερο να φύγουν με το τρένο για τη Θεσσαλονίκη κι έπεισε και το Χρήστο, λέγοντάς του ότι, «θ' ανάψουμε τη λαμπάδα στο άγιο όρος!». Βγήκαν γρήγορα στο δρόμο και πήραν ένα ταξί που περνούσε και πήγαν στο σταθμό Λαρίσης. Για τις πέντε μέρες που θα χρειάζονταν για να φτάσουν στο όρος, είχαν υπολογίσει και τα λεφτά τους για τα εισιτήρια, και θα περίσσευε για να τρώνε κι από μια φρατζόλα ψωμί τη μέρα, μα τώρα θα τους έφταναν και για να φάνε κανονικά. Όταν έφτασαν στο σταθμό έβγαλαν τα εισιτήρια κι έφαγαν κάτι, κι έπειτα ανέβηκαν στο βαγόνι και σε δέκα λεπτά ξεκίνησε το τρένο, και πετούσαν απ' τη χαρά τους. Στο κουπέ καθόντουσαν οι δυο τους, απέναντί τους ένα παλικάρι γύρω στα είκοσι πέντε. Δεν αντάλλαξαν πολλές κουβέντες στη διαδρομή μ' αυτόν γιατί φοβόντουσαν. Διάβαζαν την Αγία Γραφή, ή πήγαιναν σε καμιά άκρη του διαδρόμου κι έψαλαν σιγανά, κι ονειρευόντουσαν το άγιο όρος. Κάποια στιγμή, θα'θελαν κάνα μισάωρο για να φτάσουν, δεν κρατιόντουσαν πλέον από τη χαρά τους. Ταυτόχρονα όμως έπιασε τον Αλέξανδρο μια παράξενη αγωνία που τον κυριεύε. Μετά από λίγο έφτασαν, κατέβηκαν απ' το τρένο, και βγαίνοντας από την είσοδο του σταθμού, είδαν τρεις αστυνομικούς που ήταν εκεί κι ο Αλέξανδρος φοβήθηκε πάλι, αλλά ο Χρήστος τον καθησύχασε. Ξεμάκρυναν ήσυχα, και πήγαν σ' ένα παγκάκι. «Και τώρα τι κάνουμε;» είπε του Χρήστου. «Τι εννοείς;» τον ρώτησε αυτός. «Ρε συ Χρήστο δεν έχω ξαναβρεθεί τόσο μακριά απ' το σπίτι. Μήπως έχουμε κάνει λάθος;» «Λες;» του είπε τότε κι αυτός, και φάνηκε σα να το 'χε σκεφτεί κι ο ίδιος. «Δε ξέρω, νιώθω μόνος μου μες στο πουθενά. Πού θα πάμε δηλαδή; Ποιόν ξέρουμε και τι θα βρούμε εκεί;» «Και τι λες να κάνουμε;» «Να γυρίσουμε πίσω λέω.» του είπε τότε, κι αντέδρασε ο Χρήστος. «Τρελάθηκες; Θα μας σκοτώσουν οι γονείς μας ρε!» «Σιγά μη μας σκοτώσουν.» του είπε τότε ο Αλέξανδρος, «Μας αγαπάνε και τώρα θα έχουν τρελαθεί από την αγωνία τους.» κι έβαλε τα κλάματα κι έτρεξε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο που βρήκε, και πήρε τηλέφωνο στο σπίτι του. Ήταν Σάββατο, εννέα η ώρα το βράδυ.

- Μαμά!

- Αλέξανδρε;!

- Μαμά, μη φωνάξεις, θέλω κάτι να σου πω, μην τρομάξεις, είμαι καλά.

Έκλαιγε, κι η μητέρα του τρελάθηκε που τον άκουσε έτσι.

- Πού είσαι;!

- Στη Θεσσαλονίκη.

- Τι κάνεις εκεί! «Γιάννη έλα εδώ! Το παιδί είναι στη Θεσσαλονίκη!» Τι

κάνεις εκεί; Πες μου!

- Μαμά, θα σου πω μόλις γυρίσω.
- Έχεις λεφτά;
- Έχω. Είμαι στον ΟΣΕ με το Χρήστο. Βγάζουμε εισιτήρια κι ερχόμαστε.
- Είναι κι ο Χρήστος μαζί σου;
- Ναι.
- Τι πήγατε να κάνετε εκεί; Πήγαμε στη σχολή το μεσημέρι και δε σε βρήκαμε!
- Θα σου πω άμα έρθω μαμά.

Είπε κι έλκισε το τηλέφωνο, και τότε πήρε κι ο Χρήστος τη μητέρα του, η οποία του βάλει τις φωνές, και τελικά πήραν πάλι το τρένο και τα ξημερώματα έφτασαν στην Αθήνα. Ήταν πάρα πολύ δύσκολη η νύχτα που πέρασαν μέσα στο τρένο, και η συντριβή του Αλέξανδρου μεγάλη κι ο φόβος του για το από δω και πέρα πολύς. Ωστόσο οι γονείς του συνεννοήθηκαν με τη μητέρα του Χρήστου, κι έπειτα πήγαν και τους πήραν με ταξί απ' το σταθμό. Στη διαδρομή τους ρωτούσαν απορημένοι, «γιατί το κάνατε αυτό, και γιατί θέλετε να καταδικάσετε τον εαυτό σας μακριά από τη ζωή;». Η μητέρα του Χρήστου όταν πήγε στο σπίτι τους τον μάλωσε, και του είπε ότι, «θα πρέπει να πάς στον πνευματικό σου να εξομολογηθείς, και να σου βάλει κανόνα¹ για ό,τι έκανες». Οι γονείς του Αλέξανδρου ωστόσο προσπάθησαν να μιλήσουν στα παιδιά και να τα καταλάβουν, μα απορούσαν κιόλας μαζί τους. Τότε ο Αλέξανδρος είπε τα πάντα στους γονείς του, κι εκείνοι σάστισαν με τις αποφάσεις που είχε πάρει για τη ζωή του. «Και τώρα τι θα κάνεις Αλέξανδρε;» τον ρώτησε ο πατέρας του. «Θα σου πω.» του απάντησε αυτός. «Θα ξεγραφτώ απ' τη Ριζάρειο και θα γραφτώ στο κανονικό λύκειο, και τ' απογεύματα και τα Σάββατα θα έρχομαι στο μαγαζί να σε βοηθάω στη δουλειά. Δε θέλω πια να γίνω παπάς, ούτε καλόγερος, ούτε τίποτα απ' όλες αυτές τις βλακειές.» «Αλήθεια λες;» τον ρώτησε πάλι ο πατέρας του. «Ναι, τώρα καταλαβαίνω τι έκανα.» Δεν είχε όμως αλλάξει γνώμη, μα μόνο φοβήθηκε κι έκανε προς το παρών πίσω, μέχρι να βρει το θάρρος που χρειαζόταν και να ενηλικιωθεί. Το μόνο που τον απασχολούσε και σκεφτόταν όμως ήταν, «πως θ' αντέξω δυο χρόνια μέσα στον κόσμο που δεν τον θέλω καθόλου;» Ωστόσο οι γονείς του σχεδόν τον πίστεψαν και ησύχασαν κάπως. Δυο, τρεις μέρες αργότερα πήγε και ξεγράφηκε από τη Ριζάρειο, και γράφηκε στο 4ο Λύκειο Καλλιθέας και συνέχιζε εκεί το σχολείο, ενώ δούλευε και στον πατέρα του. Στο λύκειο αυτό μάλιστα, ήταν και καθηγητής θρησκευτικών ο πνευματικός του πάτερ Ευάγγελος, ο οποίος τα 'χασε μ' αυτό που έκανε και προσπάθησε να τον λογικέψει, μα ο Αλέξανδρος δεν τον άκουσε ούτε εκείνον.

Ένα απόγευμα τότε λίγες μέρες αργότερα, πήγε στον Αι-Γιώργη ν' ανάψει ένα κερί, κι εκεί, έξω απ' την εκκλησία είδε στον τοίχο κολλημένες δύο αφίσες οι οποίες ήταν του ΕΛΚΙΣ². Αναφέρονταν σ' ένα χριστιανικό συλλαλητήριο κατά της νέας ταυτότητας³, η οποία θα αντικαθιστούσε την παλιά. Αφού άναψε το

κερί, πήγε να πάρει την ευχή του πατρός Ευαγγέλου, και τον ρώτησε για τις αφίσες. «Α, μη δίνεις σημασία...» του είπε τότε ο ιερέας. «Τι σημαίνουν αυτά που γράφει πάτερ;» επέμενε ο Αλέξανδρος. «Τίποτα παιδί μου, ανοησίες! Παλαιο-ημερολογίτες είναι, μη δίνεις σημασία.» του είπε πάλι ο ιερέας. Ο Αλέξανδρος ενοχλήθηκε γιατί δεν τον κάλυψε με την απάντησή του. Εφυγε από την εκκλησία, και φυσικά μετά από πέντε μέρες πήγε στη συγκέντρωση στο κέντρο της Αθήνας. Είχε φτιάξει μάλιστα κι ένα μεγάλο ξύλινο σταυρό και τον σήκωνε ψηλά, και φαντάζονταν ότι είχε έρθει η ώρα που θα αναμετρούνταν με τους υπηρέτες του Αντίχριστου. Εκεί ήταν επίσκοποι, ιερείς, μοναχοί, και πολλός 'ευσεβής' λαός, με Ελληνικές σημαίες, σταυρούς και λάβαρα, έτοιμοι να ριχτούν στη μάχη του Χριστού. Ελαμπαν τα μάτια του που βρισκόταν ανάμεσά τους· μα αφού γύρισε στο σπίτι μετά την πορεία, ο πατέρας του του έβαλε τις φωνές, τον έσπρωξε, και του 'σπασε το σταυρό στα δύο, κι αυτό ήταν μόνο η αρχή.

Αφού πέρασαν δυο μέρες ακόμα, πήγε στην οδό Ακαδημίας στο κέντρο της Αθήνας και βρήκε τα γραφεία του ΕΛΚΙΣ, για να του συστήσουν κάποια εκκλησία του παλαιού ημερολογίου. Εκεί, του είπαν για τον Αι Στράτη που ήταν στο Βοτανικό, και τον πάτερ Λουκά που ήταν ο πνευματικός της εκκλησίας. Πήγε στην εκκλησία το Σάββατο το απόγευμα μετά τον εσπερινό. Εκεί γνώρισε πρώτα τον πάτερ Θεόδωρο, που ήταν ένα παιδί δέκα εννέα ετών, που ήταν υποτακτικός⁴ του πατρός Λουκά. Αφού προσκύνησε, στάθηκε σε μιαν άκρη και παρατηρούσε το ναό. Του έκανε εντύπωση, γιατί δεν είχαν ηλεκτρικούς πολυελαίους, ούτε άλλο φως, παρά μόνο κεριά και καντηλάκια. Όταν κατέβηκε ο πάτερ Λουκάς και μίλησαν, ο Αλέξανδρος γοητευμένος από την ατμόσφαιρα του είπε ότι ήθελε να γυρίσει με το παλιό ημερολόγιο, κι εκείνος καταχάρηκε και τον δέχτηκε. Την Πέμπτη λοιπόν στις οκτώ Νοέμβρη, εορτή της συνάξεως των Αρχαγγέλων, ξαναπήγε στον Αι Στράτη. Στο τέλος της λειτουργίας κλήθηκε από τον ιερέα μπροστά στην Ωραία Πύλη. Επανέλαβε μπροστά σε όλους την ομολογία της πίστεως, κι έτσι πλέον είχε περάσει στους κόλπους της εκκλησίας του παλαιού ημερολογίου.

Μετά κι απ' αυτό, δόθηκε σ' έναν ακόμη πιο αυστηρό τρόπο ζωής. Κοιμόταν ελάχιστα, νήστευε και προσευχόταν συνέχεια, διάβαζε βίους Αγίων και το Γεροντικό. Τα βράδια άναβε το καντήλι και θύμιζε το δωμάτιό του και προσευχόταν μέχρι τα ξημερώματα. Σταμάτησε τελικά και το σχολείο γιατί δεν ήθελε να πηγαίνει. Συνέχιζε να δούλευε στον πατέρα του, εκείνος όμως συνεχώς τον έβριζε επειδή καθυστερούσε και τσακωνόταν συνέχεια. Ο πατέρας του βέβαια ανησυχούσε κιόλας γι' αυτόν, και όταν του είπε ότι γύρισε με το παλιό, πήγε στον Αι Στράτη για να δει ποιοι ήταν αυτοί που έμπλεξε το παιδί του και τους απείλησε. Τα Χριστούγεννα που είχε πάει ο Αλέξανδρος στην αγρυπνία, πήγαν με τη μητέρα του να τον πάρουν από 'κει με το ζόρι και φώναζαν κι έβριζαν τον κόσμο. Κάλεσαν ακόμα και την αστυνομία, κι ο Αλέξανδρος ντρεπόταν με τη συμπεριφορά τους. Μα δεν μπόρεσαν να τον πάρουν παρά μόνο τον άφησαν

εκεί ταραγμένο κι έφυγαν. Παρόλα' αυτά, και παρ' όλη την απογοήτευσή του ο Αλέξανδρος τον αγαπούσε τον πατέρα του και τον νοιαζόταν. Μερικά μεσημέρια μάλιστα του έλεγε να πάει στο σπίτι να ξεκουραστεί, κι εκείνος καθόταν στο μαγαζί και δούλευε.

Πλέον πήγαινε στον καινούργιο του πνευματικό, πάτερ Λουκά και ζούσε όσο πιο θεάρεστα μπορούσε. Αφού εξομολογήθηκε, ο πάτερ του έδωσε για καθημερινό του κανόνα 5 δώδεκα κομποσκοίνια 6, και εκατό μετάνοιες 7, και του είπε ότι για τις αμαρτίες που είχε διαπράξει έως τότε, θα έπρεπε να περιμένει δεκατέσσερα χρόνια για να μεταλάβει. Αυτό τον λύπησε τον Αλέξανδρο και του φάνηκε κάπως υπερβολικό, αλλά το δέχτηκε γιατί ευλαβούταν τον πνευματικό του κι εμπιστευόταν την κρίση του. Παρ' όλα αυτά όμως το μυαλό του ήταν στο άγιο όρος, κι έτσι σκέφτηκε πως, «αφού θέλω να πάω εκεί, θα πρέπει να βρω ένα πνευματικό αγιορείτη». Έτσι πήγε στην οδό Γερανίου στην πλατεία Ομονοίας που υπήρχε ένα βιβλιοπωλείο το οποίο λεγόταν το «Άγιο Όρος», που φώναζε από 'κει και τους γνώριζε. Αυτοί του είπαν για ένα πνευματικό από το άγιο όρος, που πήγαινε συχνά σ' ένα γυναικείο μοναστήρι στην Πάρνηθα. Πήγε και τον βρήκε κι εξομολογήθηκε κιόλας. Στον Αι Στράτη φυσικά και στον πάτερ Λουκά συνέχισε να πηγαίνει, να εξομολογείται και να τον ακούει, χωρίς ποτέ όμως να τον πληροφορήσει για τον πάτερ Ευστράτιο. Αυτός δεν συμπαθούσε τους αγιορείτες, γιατί ήταν άλλης εκκλησιαστικής παρατάξεως. Ο Αλέξανδρος όμως τα εύρισκε καλύτερα με τον πάτερ Ευστράτιο τον αγιορείτη. Εκείνος μάλιστα του είπε ότι θα τον έπαιρνε στο δικό του κελί, στην Κερασιά του αγίου όρους, ένα πανέμορφο μέρος, ψηλά πάνω στην πλαγιά του Άθωνα. Εκεί θα πήγαινε ν' αφιρωθεί στο Θεό.

Κάποια στιγμή λοιπόν συνέβη το ατυχές γεγονός, και βρήκε η μητέρα του ένα χαρτί που είχε στο παντελόνι του, με γραμμένα τα τηλέφωνα και τις διευθύνσεις του πατρός Ευστρατίου και του βιβλιοπωλείου, καθώς κι ενός Κυρίου από τη Νεάπολη του Πειραιά, στου οποίου το σπίτι πήγαινε και παραλάμβανε τα γράμματα που του έστελνε ο πάτερ Ευστράτιος. Αμέσως τότε οι γονείς του θύμωσαν και τσακώθηκαν πολύ. Ο πατέρας του τον χτύπησε άσχημα, κι από τότε άρχισε να τον δέρνει πολύ και συχνά. Ύπήρχαν μάλιστα φορές που βρίζοντας και βλαστημώντας τον έριχνε κάτω, κι αφού τον ακινητοποιούσε του έδινε γροθιές στο πρόσωπο, ή του τράβαγε τα μούτρα με τα νύχια ώσπου κάποιες φορές τον μάτωνε κιόλας. Του το είχε υποσχεθεί απ' όταν ήταν μικρός πως, «όταν θα φτάσεις δέκα πέντε, δεκάξι χρονών, θα μπορώ να σε χτυπάω κανονικά όπως χτυπάνε τους άντρες, γιατί τότε θ' αντέχεις». Πολλές οι φορές που η μητέρα του και η αδερφή του η Ελένη, τον έβγαζαν φωνάζοντας απ' τα χέρια του πατέρα του, αλλά και πολλές επίσης, που η μητέρα του τον παρότρυνε να τον κυνηγάει. Έτσι, η κατάσταση που επικρατούσε στην καθημερινότητά του, ήταν συχνά χαώδης και απρόβλεπτη. Μια διαρκής πάλη με τη βία, τις προσβολές και τις βρισιές του πατέρα του και την ειρωνεία της μητέρας του. Πέρα απ' αυτό, τον ήλεγχαν

διαρκώς και τον περιορίζαν στη δουλειά και στο σπίτι.

Έχοντας απελπιστεί πλέον οι γονείς του και μη ξέροντας τι άλλο να κάνουν, τον πήγαν τελικά σ' ένα ψυχολόγο φίλο του πατέρα του, το Γιάννη, για να δουν αν έστεκε στα καλά του. Ο Αλέξανδρος πήγε εκεί τρεις φορές συνολικά, και σε κάθε ραντεβού που πήγαινε ζητούσε απ' τη γερόντισσα Ματρόνα στο μοναστήρι της Πάρνηθας να του ανάβει ένα κερί για να τον σκεπάζει η Παναγία. Την τελευταία φορά ο ψυχολόγος του είπε να πάει με τους γονείς του. Αφού τελείωσε μαζί του, τους κάλεσε στο γραφείο του, και του ζήτησε να περιμένει για δέκα λεπτά έξω για να μιλήσουν. «Γιάννη», είπε πρώτα στον πατέρα του. «το παιδί είναι μια χαρά και δεν έχει κανένα πρόβλημα, ούτε έχει τρελαθεί. Μάλλον εσείς έχετε το πρόβλημα κι έχετε τρελάνει και το παιδί σας, και θέλει να φύγει γιατί δε σας αντέχει άλλο. Επαναστατεί, δεν το βλέπετε;» Τα 'χασε τότε ο πατέρας του, και ρώτησε τον ψυχολόγο, «τι να κάνουμε δηλαδή ρε Γιάννη;» «Αφήστε τον να πάει στο άγιο όρος, αυτό να κάνετε.» του είπε τότε ο ψυχολόγος. «Θέλει να κάνει την επανάστασή του και το έχει ανάγκη. Δε θ' αργήσει να καταλάβει τι έκανε. Δε θ' αντέξει αυτό το παιδί φυλακισμένο ούτε δυο μήνες. Θα τα σιχαθεί όλα και θα φύγει από 'κει μόλις καταλάβει το λάθος του. Όμως μην του πάτε κόντρα και μην τον πειράξετε, γιατί τότε θα πεισμώνει και θα κάνει πέντε χρόνια να γυρίσει». Επειτα βγήκαν κι οι τρεις, και ο Γιάννης χαιρέτησε τον Αλέξανδρο κι έφυγαν από το γραφείο του. Ο Αλέξανδρος στο δρόμο προχωρούσε μπροστά απ' τους γονείς του. Η μητέρα του περπατούσε κι αυτή γαντζωμένη πάνω στον πατέρα του, άρχισε να κλαίει. «Ξέρεις τι μας είπε ο Γιάννης;» του είπε τότε ο πατέρας του. «Τι;» «Να σ' αφήσουμε να φύγεις και ότι δε σε καταλαβαίνουμε, οπότε θα γίνει αυτό που θες. Όμως πρώτα θα κλείσεις τα δεκαοκτώ.» Η μητέρα του τότε κλαίγοντας με παράπονο τον ρωτούσε, «γιατί το κάνεις αυτό;!» και μετά ρωτούσε και τον πατέρα του, «τι έχουμε κάνει στραβά κι έγιναν έτσι τα πράγματα; - Αλέξανδρε, γιατί παιδί μου; Τι πας να κάνεις; Δε σ' αρέσει η ζωή; Τι έχουμε κάνει λάθος;» Ο λογισμός του Αλέξανδρου όμως έτρεχε στο βουνό. Σ' εκείνο το βουνό που αφήνει πίσω τους ανθρώπους, και στην κορφή του βρίσκεται ο Θεός. «Τι να θέλω ρε μάνα;» είπε τότε της μητέρας του, και προσπαθούσε να κρύψει την ευτυχία του. «Είναι δύσκολο για 'σάς, το καταλαβαίνω, μα δε γίνεται αλλιώς. Αυτή θέλω να είναι η ζωή μου, και μια μέρα θα το καταλάβετε. Και να ξέρετε, ότι απ' την ώρα που θα φύγω για να πάω εκεί, θα έρθει Άγγελος στη θέση μου για να φυλάει εσάς και το σπίτι.». Εκείνοι τον κοιτούσαν κι έκλαιγαν, ώσπου γύρισαν στο σπίτι και πήγε ο καθένας στη μεριά του.

Από 'δω και πέρα λοιπόν έπρεπε να ετοιμαστεί ψυχικά και σωματικά για τη φυγή του. Συνέχισε να πηγαίνει στον Αι Στράτη στον πάτερ Λουκά, πλέον όμως ολ' αυτά του φαινόταν σαν φτηνή ταινία που περνούσε μπροστά απ' τα μάτια του μα δεν την έβλεπε. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στον έρωτά του και δεν είχε μάτια γι' άλλον. Πήγαινε στο μοναστήρι στην Πάρνηθα κι έβλεπε τη γερόντισσα Ματρόνα και το γέροντα Ευστράτιο, όποτε κατέβαινε απ' το άγιο

όρος. Συνέχισε να βλέπει και το Χρήστο. Συνήθως τον έβρισκε στο κέντρο και περπατούσαν στο δρόμο, ή πήγαιναν στον ηλεκτρικό σταθμό στην Ομόνοια κι άραζαν στις σκάλες συζητώντας, γιατί δεν τους άρεσε να πηγαίνουν για καφέ ή σε μαγαζιά, επειδή ήταν γεμάτα 'άπιστους' και 'αμαρτωλούς'. Ένα απόγευμα μάλιστα που ανοίχτηκαν στην κουβέντα τους και μίλησαν για τις ορμές τους, και τις διαθέσεις τους γύρω από το σεξ και την ηδονή, ο Αλέξανδρος είπε του Χρήστου πως, «Α, εγώ τα 'χω ξεπεράσει αυτά Χρήστο.» κι ο Χρήστος εντυπωσιάστηκε, μα μετά από δυο μέρες ο Αλέξανδρος χωρίς να καταλάβει πως, αυνανίστηκε πάλι, κι έτσι κατάλαβε πως μάλλον δεν τα είχε καταφέρει και τόσο καλά. Έπεσε κάτω κι έκλεγε για την αμαρτία του. Το εξομολογήθηκε στον πάτερ Λουκά, κι εκείνος του 'βαλε κανόνα εκατό μετάνοιες τη μέρα για σαράντα μέρες, και κάθε μέρα ζητούσε απ' το Θεό να τον συγχωρήσει.

Μια μέρα λοιπόν, πήγε όπως πάντα για δουλειά στο μαγαζί του πατέρα του. Το μεσημέρι που γύρισε στο σπίτι έπεσε να ξεκουραστεί. Σηκώθηκε το απόγευμα και συλλογιζόταν τις αποφάσεις του και ξαφνικά και χωρίς αιτία, συνέβη μέσα του μια ανατροπή. Χωρίς να ξέρει γιατί, αηδίασε με όσα είχε μέχρι τότε αποφασίσει, και σκέφτηκε πως δεν ήθελε με τίποτα να γίνει μοναχός. Ξαφνικά όλα άλλαξαν. Του φάνηκε πως αυτή του η επιθυμία, ήταν ό,τι πιο χαζό, ό,τι πιο μάταιο είχε σκεφτεί ποτέ. Όλη η ματαιότητα που έβλεπε στον κόσμο, όλα όσα πίστευε, ξαφνικά πήγαν στην άλλη μεριά και γύρισαν ανάποδα. Λες και του 'φυγε ο έρωτας με μιας. Τότε πήρε τηλέφωνο το Χρήστο και του είπε τι του συνέβη, κι εκείνος του είπε ότι, «σχεδόν όλοι όσοι αποφασίζουν να μονάσουν και ν' αφιερωθούν, καμιά φορά λίγο πριν το κάνουν, παθαίνουν κάτι ανάλογο. Κλονίζεται η πίστη και η απόφασή τους για το μοναχισμό, ακόμα και για το Θεό.» Έτσι, την επομένη το απόγευμα σηκώθηκε και πήγε στην Πάρνηθα, στη γερόντισσα Ματρόνα, και με απορία και δάκρυα στα μάτια της εξήγησε τι του συνέβη. Εκείνη του είπε πως, «όλα αυτά είναι τεχνάσματα του Σατανά, που θέλει να σε βγάλει απ' το σκοπό σου και να μη φοβάσαι. Γιατί ο Θεός θα σου δώσει τη δύναμη ν' αντέξεις μέχρι να φύγει ο πειρασμός και να ησυχάσεις, και θα γεμίσει πάλι η καρδιά σου. Όμως θα πρέπει να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά. Θα πρέπει η ψυχή σου να υποταχτεί στο θέλημα του Θεού να μονάσεις. Ειδάλλως δε θα έφερνε έτσι τα πράγματα στη ζωή σου, γιατί όσοι αποφασίζουν να μονάσουν έχουν τη Θεία κλίση.» Πείστηκε από αυτά τα λόγια και παρέμεινε στην απόφασή του. Καθώς περνούσαν οι μέρες ησύχασε και ξεχάστηκε πάλι στις ελπίδες του.

Η ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ
ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑΣ
ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΠΑΡΑΛΙΓΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Τον τελευταίο καιρό στις εκκλησίες που πήγαινε, και με τους ανθρώπους που συναναστρεφόταν, άκουσε για το 'μοναστήρι' στο άγιο όρος. Και τι δεν έλεγαν γι' αυτό. Ότι εκεί μέσα μονάζαν Άγγελοι κι όχι άνθρωποι, ότι ήταν ο φάρος όλων των χριστιανών και καταφύγιο. Το εκθείαζαν. Εντυπωσιάστηκε λοιπόν που μάθαινε για τέτοιους ανθρώπους, σπάνιους σήμερα, και σκέφτηκε να βρει τρόπο να έρθει σ' επαφή μαζί τους. Ένα μεσημέρι που ο πατέρας του έφυγε για να πάει στο σπίτι να ξεκουραστεί, κάθισε στο μαγαζί για να δουλέψει, και τηλεφώνησε στον ΟΤΕ για να του δώσουν το τηλέφωνο της μονής. Ήθελε να μιλήσει με κάποιον απ' το μοναστήρι, όποιον να 'ταν, αρκεί να 'ταν ένας απ' αυτούς. Κάλεσε, και σε λίγο απάντησε κάποιος:

- Ευλογείται.
- Ο Κύριος.
- Έχω καλέσει την ιερά μονή ...;
- Μάλιστα, ποιόν θα θέλατε; Θα θέλατε το Γέροντα;
- Θα ήθελα να του μιλήσω. Είμαι από την Αθήνα και λέγομαι Αλέξανδρος.
- Μπορώ εγώ να σας βοηθήσω σε κάτι; Ο γέροντας είναι στον εσπερινό, θα